

2. Антимонопольний комітет України відповідно до законодавства про захист від недобросовісної конкуренції здійснює контроль за діяльністю суб'єктів господарювання щодо застосування комерційної практики, що вводить споживача в оману, в частині захисту споживача від недобросовісної конкуренції.

Стаття 34. Повноваження органів місцевого самоврядування щодо захисту прав споживачів

1. Органи місцевого самоврядування з метою захисту прав споживачів:

- розглядають звернення споживачів;
- надають консультації з питань захисту прав споживачів;
- здійснюють освітні та/або просвітницькі заходи, спрямовані на набуття споживачем знань, умінь та навичок з питань реалізації прав споживачів та механізмів їх захисту, а також на доведення до відома суб'єктів господарювання інформації про права споживачів та механізми їх захисту;
- аналізують договори, що укладаються суб'єктами господарювання із споживачами, з метою виявлення умов, які обмежують права споживачів;
- у разі виявлення продукції неналежної якості, небезпечної для життя, здоров'я, майна споживачів чи навколишнього природного середовища, а також фактів реалізації продукції, яка не супроводжується необхідною, доступною, достовірною і своєчасною інформацією та/або відповідними документами, контрафактних товарів, піратських товарів чи продукції з простроченим строком придатності терміново повідомляють про це компетентний орган та/або інші органи, наділені повноваженнями контролю у відповідній сфері.

2. Органи місцевого самоврядування для реалізації повноважень з метою захисту прав споживачів, визначених у частині першій цієї статті, можуть утворювати при своїх виконавчих органах відповідні структурні підрозділи.

Стаття 35. Розгляд скарг на дії або бездіяльність державних органів, які здійснюють захист прав споживачів у відповідних сферах, органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб

1. Скарги на дії або бездіяльність державних органів, які здійснюють захист прав споживачів у відповідних сферах, органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб розглядаються в порядку, визначеному законодавством.

Стаття 36. Громадські об'єднання споживачів

1. З метою захисту своїх законних прав та інтересів споживачі мають право утворювати громадські об'єднання споживачів відповідно до законодавства.

2. Громадські об'єднання споживачів мають право:

- брати участь у процесі формування та реалізації державної політики у сфері захисту прав споживачів;
- інформувати громадськість про права споживачів, про результати своєї діяльності, а також надавати консультації та організувати тренінги з питань захисту прав споживачів;
- представляти споживачів у відносинах з органами державної влади, органами місцевого самоврядування, їх посадовими особами, підприємствами, установами, організаціями незалежно від форми власності, саморегульованими організаціями відповідно до законодавства;
- вивчати споживчі властивості продукції, попит на неї, проводити опитування населення для виявлення громадської думки про якість та безпечність продукції, що виробляється і реалізується;
- проводити самостійно або звертатися до уповноважених державних органів щодо проведення незалежної експертизи (дослідження) та випробування продукції;
- одержувати від органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування інформацію, необхідну для реалізації своїх цілей і завдань;
- вносити компетентному органу і суб'єктам господарювання пропозиції щодо обмеження чи заборони введення в обіг або реалізації, вилучення з обігу або відкликання небезпечної продукції та/або контрафактних чи піратських товарів з додаванням підтверджувальних документів або їх копій;
- подавати до суду позови з питань захисту прав споживачів, у тому числі щодо невизначеного кола споживачів.

При задоволенні такого позову суд зобов'язує суб'єкта господарювання, дії якого визнані протиправними, довести до відома споживачів рішення суду у встановлений ним строк через медіа або в інший спосіб.

Рішення суду, що набрало законної сили, про визнання дій суб'єктів господарювання протиправними щодо невизначеного кола споживачів є обов'язковим для суду, що розглядає позов споживача щодо цивільно-правових наслідків їхніх дій з питань, чи мали місце такі дії і чи були вони здійснені такими особами;

9) сприяти розвитку міжнародного співробітництва у сфері захисту прав споживачів.

3. Держава підтримує у порядку, визначеному законодавством, діяльність громадських об'єднань споживачів, які здійснюють свою діяльність у сфері захисту прав споживачів.

Стаття 37. Саморегульовані організації

1. Захист прав споживачів, передбачених законодавством, у певній сфері (галузі) господарської діяльності або певного виду (видів), або на певному ринку може здійснюватися організаціями господарського саморегулювання або організаціями професійного самоврядування, які створені та діють відповідно до законодавства.

2. Суб'єкти господарювання, які є членами саморегульованої організації, повинні надавати інформацію про своє членство в такій організації споживачам.

3. Саморегульовані організації розглядають скарги з питань захисту прав споживачів, якщо це передбачено законом або статутом саморегульованої організації.

Розділ VI. ВРЕГУЛЮВАННЯ СПОЖИВЧИХ СПОРІВ

Стаття 38. Суб'єкти розгляду скарг у сфері захисту прав споживачів

1. Розгляд скарг споживачів щодо захисту їхніх прав, визначених законодавством, здійснюється:

суб'єктом господарювання;

компетентним органом;

іншими державними органами, які здійснюють захист прав споживачів у відповідній сфері;

органом місцевого самоврядування;

органом позасудового врегулювання спорів;

судом.

Стаття 39. Порядок подання скарги споживачем суб'єкту господарювання

1. Якщо споживач вважає, що його права порушені, він звертається в усній або письмовій формі для відновлення своїх прав до суб'єкта

господарювання, з яким було укладено письмовий чи усний договір, у тому числі якщо такий договір укладено поза торговельним чи офісним приміщенням або якщо укладено дистанційний договір.

Якщо права споживача не можуть бути відновлені невідкладно або споживач не згоден з відмовою суб'єкта господарювання у відновленні його прав, споживач звертається до такого суб'єкта господарювання письмово.

Споживач має право звертатися до суб'єкта господарювання особисто або через уповноважену на це іншу особу на підставі документів, оформлених відповідно до законодавства.

2. Споживач має право звертатися до суб'єкта господарювання із скаргою через Портал е-покупець для врегулювання споживчого спору.

3. Суб'єкт господарювання повинен розглянути скаргу споживача у строки, визначені Законом України "Про звернення громадян".

Скарга споживача повинна містити такі відомості:

прізвище, власне ім'я та по батькові (за наявності) споживача, місце проживання, номер телефону та/або поштову адресу, та/або адресу електронної пошти, та/або інформацію про інші засоби зв'язку;

дату подання скарги та підпис споживача;

обставини споживчого спору, свої вимоги та їх обґрунтування.

4. Застосування споживачем кваліфікованого або удосконаленого електронного підпису при надсиланні електронної скарги не вимагається, крім подання такої скарги через Портал е-покупець.

5. До скарги додаються копії документів, що підтверджують вчинення правочину, а також інші документи, що підтверджують обставини споживчого спору (за наявності).

6. Відповідь на скаргу може містити:

- повідомлення про задоволення скарги споживача;
- пропозиції щодо врегулювання споживчого спору;
- відмову у задоволенні скарги споживача з наданням інформації про інші шляхи врегулювання споживчого спору.

7. Якщо споживач приймає пропозиції суб'єкта господарювання, споживчий спір вважається врегульованим.

8. Якщо суб'єкт господарювання відмовив у задоволенні вимог споживача або споживач не згоден з пропозиціями суб'єкта господарювання щодо розв'язання споживчого спору, споживач має право звернутися в порядку, визначеному законодавством, до:

компетентного органу;

інших державних органів, які здійснюють захист прав споживачів у відповідній сфері;

органу місцевого самоврядування;

органу позасудового врегулювання споживчих спорів;

суду.

Стаття 40. Порядок позасудового врегулювання спорів

1. Захист прав споживачів може здійснюватися органами позасудового врегулювання спорів між споживачем та суб'єктом господарювання, порядок створення, статус та умови функціонування яких визначаються окремим законодавством.

2. Органи позасудового врегулювання спорів розглядають справи, які стосуються:

- продукції, придбаної на суму не більше ніж 50 тисяч гривень;
- порушень порядку гарантійного ремонту або заміни продукції;
- порушень умов доставки товарів, придбаних за договорами, укладеними поза офісним чи торговельним приміщенням.

3. Рішення, винесені органами позасудового врегулювання спорів відповідно до їх компетенції, є обов'язковими для виконання суб'єктами господарювання.

У разі незгоди однієї із сторін з рішенням органу позасудового врегулювання спорів така сторона звертається з відповідним позовом до суду, до якого додається винесене по справі рішення органу позасудового врегулювання спорів. При цьому споживач має право звернутися до компетентного органу.

Стаття 41. Розгляд скарг компетентним органом

1. Компетентний орган розглядає скарги споживачів у порядку, встановленому законодавством.

Стаття 42. Судовий захист прав споживачів

1. Захист прав споживачів здійснюється судом у порядку, встановленому законодавством.

2. При задоволенні вимог споживача суд одночасно вирішує питання щодо відшкодування моральної (немайнової) та/або майнової шкоди.

3. Від сплати судового збору в усіх судових інстанціях звільняються споживачі у справах, пов'язаних з порушенням їхніх прав, а також компетентний орган та громадські об'єднання споживачів у справах щодо захисту прав споживачів, у тому числі щодо невизначеного кола споживачів.

Розділ VII. ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ПОРУШЕННЯ ЗАКОНОДАВСТВА ПРО ЗАХИСТ ПРАВ СПОЖИВАЧІВ

Стаття 43. Відповідальність за порушення законодавства про захист прав споживачів

1. За порушення законодавства про захист прав споживачів до суб'єктів господарювання застосовуються санкції у вигляді штрафу в разі:

- відмови споживачу в реалізації його прав, установлених частиною третьою статті 5, частинами першою, п'ятою, тринадцятою і чотирнадцятою статті 7, частинами першою і третьою статті 8, частинами першою, другою і шостою статті 9, частиною другою статті 10, частиною першою статті 21 цього Закону, – у десятикратному розмірі вартості продукції виходячи з ціни, що діяла на час придбання цієї продукції, але не менше п'яти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;
- виготовлення та/або реалізації товару, що не відповідає вимогам нормативно-правових актів, – у розмірі 300 відсотків вартості виготовленої та/або одержаної для реалізації партії товару, але не менше двадцяти п'яти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, а в разі якщо відповідно до закону суб'єкт господарювання не веде обов'язковий облік доходів і витрат – у розмірі п'ятдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;
- виконання робіт (надання послуг), що не відповідають вимогам нормативно-правових актів стосовно безпечності для життя, здоров'я та майна споживачів і навколишнього природного середовища, – у розмірі 300 відсотків вартості виконаної роботи (наданої послуги), але не менше двадцяти п'яти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, а в разі якщо відповідно до закону суб'єкт господарювання не веде обов'язковий облік доходів і витрат – у розмірі п'ятдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;
- виготовлення та/або реалізації продукції (крім харчового продукту), забороненої відповідно до закону для виготовлення та реалізації (виконання, надання), – у розмірі 500 відсотків вартості одержаної для реалізації партії товару, виконаної роботи (наданої послуги), але не менше ста неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, а в разі якщо відповідно до

закону суб'єкт господарювання не веде обов'язковий облік доходів і витрат – у розмірі ста неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

5) відмови посадовим особам компетентного органу у допуску до проведення заходів державного нагляду (контролю) за наявності законних підстав для їх проведення або створення перешкод посадовим особам компетентного органу під час здійснення ними заходів державного нагляду (контролю), або невиконання суб'єктом господарювання під час проведення заходу державного нагляду (контролю) встановлених законом вимог посадових осіб, які здійснюють державний нагляд (контроль) у сфері захисту прав споживачів, – у розмірі двохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Повторне протягом року вчинення порушення, передбаченого абзацом першим цього пункту, за яке суб'єкта господарювання вже було притягнуто до відповідальності, – тягне за собою накладення штрафу у розмірі однієї тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

6) невиконання або несвоєчасного виконання припису посадових осіб компетентного органу про усунення порушень прав споживачів – у розмірі п'ятдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

7) порушення умов договору між споживачем і виконавцем про виконання роботи (надання послуги) – у розмірі 100 відсотків суми, зазначеної в договорі на виконання робіт (надання послуг), а за ті самі дії, вчинені щодо групи споживачів, – у розмірі 3 відсотки суми, зазначеної в договорі на виконання робіт (надання послуг) за попередній календарний місяць, але не менше п'яти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

8) обмеження або відмови в реалізації прав споживачів, установлених частинами першою і другою статті 14 цього Закону, – у розмірі п'ятисот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

9) ненадання необхідної інформації або надання неповної, недоступної, недостовірної і несвоєчасної інформації про продукцію (крім харчових продуктів), передбаченої цим Законом, – у розмірі 30 відсотків вартості одержаної для реалізації партії товару, виконаної роботи (наданої послуги), але не менше п'яти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, а в разі якщо відповідно до закону суб'єкт господарювання не веде обов'язковий облік доходів і витрат – у розмірі п'яти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

10) порушення вимог, передбачених частиною одинадцятою статті 13, абзацом першим частини десятої статті 16, частинами п'ятою і шостою статті 18 цього Закону, – у розмірі п'ятисот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Те саме порушення вимог, вчинене повторно протягом року після застосування санкцій у вигляді штрафу у разі неусунення протягом 10 днів обставин, які стали підставою для накладення такого штрафу, – у розмірі однієї тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

11) порушення вимог, передбачених абзацом п'ятим частини десятої статті 16, – у розмірі п'ятдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Те саме порушення вимог, вчинене повторно протягом року після застосування санкцій у вигляді штрафу в разі неусунення протягом 10 днів обставин, які стали підставою для накладення такого штрафу, – у розмірі ста неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

12) порушення вимог, передбачених абзацами другим і четвертим частини дванадцятої статті 16, – у розмірі п'ятисот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

13) порушення вимог, передбачених абзацами другим і п'ятим частини дванадцятої та частиною тринадцятою статті 16 цього Закону, – у розмірі однієї тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

14) порушення вимог, передбачених абзацом третім частини четвертої статті 18 цього Закону, – у розмірі десяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

15) порушення вимог, передбачених частиною восьмою статті 18 цього Закону, – у розмірі двохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

16) реалізації товару, строк (термін) придатності (служби) якого минув, – у розмірі 200 відсотків вартості залишку одержаної для реалізації партії товару, але не менше п'яти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

17) включення до договору із споживачами умов, визначених частиною третьою статті 15 цього Закону, – у розмірі 200 відсотків вартості предмета договору (товару, роботи, послуги), але не менше ста неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, а в разі якщо відповідно до закону суб'єкт господарювання не веде обов'язковий облік доходів і витрат – у розмірі п'ятдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

18) здійснення нечесної комерційної практики, визначеної статтями 24–29 цього Закону, – у розмірі однієї тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

2. Відповідальність за порушення прав споживачів фінансових послуг, не врегульована цим Законом, встановлюється іншими законодавчими актами.

3. Якщо Законом України "Про державний контроль за дотриманням законодавства про харчові продукти, корми, побічні продукти тваринного походження, здоров'я та благополуччя тварин" щодо захисту прав споживачів харчового продукту та кормів встановлена інша відповідальність за порушення, визначені частиною першою цієї статті, застосовуються норми зазначеного Закону.

4. Суми штрафів зараховуються до державного бюджету.

5. Суб'єкт господарювання несе відповідальність за своєчасне та повне погашення нарахованих штрафних санкцій і має право оскаржити їх в адміністративному та/або судовому порядку.

6. Суми штрафних санкцій підлягають погашенню протягом 15 днів після отримання суб'єктом господарювання відповідного рішення (постанови) про їх застосування, крім випадків, якщо протягом цього строку суб'єкт господарювання розпочинає процедуру адміністративного або судового оскарження відповідного рішення (постанови).

У разі залишення без змін рішення (постанови) про застосування штрафних санкцій за результатами його оскарження суб'єкт господарювання зобов'язаний самостійно погасити нараховані штрафні санкції протягом 15 днів, наступних за днем отримання рішення компетентного органу про результати розгляду скарги суб'єкта господарювання або набрання законної сили відповідним рішенням суду.

7. У разі несплати штрафу у встановлений строк рішення (постанова) про застосування штрафних санкцій набуває статусу виконавчого документа та пред'являється до органу державної виконавчої служби для примусового виконання у порядку, встановленому Законом України "Про виконавче провадження".

Рішення (постанова) про застосування штрафних санкцій має відповідати вимогам до виконавчого документа, визначеним Законом України "Про виконавче провадження".

8. Сплата штрафу не звільняє суб'єкта господарювання від відповідальності за шкоду, заподіяну споживачем продукції.

Розділ VIII. МІЖНАРОДНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО У СФЕРІ ЗАХИСТУ ПРАВ СПОЖИВАЧІВ

Стаття 44. Міжнародне співробітництво у сфері захисту прав споживачів

1. Суб'єкти системи захисту прав споживачів співпрацюють з відповідними органами інших держав і міжнародними організаціями з питань, пов'язаних із захистом прав споживачів.

2. Міжнародне співробітництво у сфері захисту прав споживачів здійснюється шляхом:

- укладення міжнародних договорів та участі в роботі відповідних міжнародних і регіональних організацій;
- обміну інформацією про випадки порушення прав споживачів, а також іншими даними у сфері захисту прав споживачів;

- 3) обміну професійним досвідом та кращими практиками;
- 4) надання експертних послуг;
- 5) навчання, перепідготовки та підвищення кваліфікації фахівців;
- 6) участі у виконанні спільних проектів у сфері захисту прав споживачів, у тому числі спільних інформаційних кампаній;
- 7) удосконалення співпраці та обміну інформацією з іноземними органами захисту прав споживачів з питань захисту прав споживачів.

Розділ IX. ПРИКІНЦЕВІ ТА ПЕРЕХІДНІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності через один рік з дня його опублікування, але не раніше дня припинення чи скасування воєнного стану, введеного Указом Президента України від 24 лютого 2022 року № 64/2022 "Про введення воєнного стану в Україні", затвердженого Законом України від 24 лютого 2022 року № 2102-IX, крім:

частин сьомої – одинадцятої статті 11 цього Закону, які набирають чинності через рік з дня набрання чинності цим Законом;

положень про Портал е-покупця, які набирають чинності з дня введення в експлуатацію Порталу е-покупця відповідним рішенням центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізацію державної політики у сфері цифрової економіки, але не пізніше ніж через три роки з дня набрання чинності цим Законом. Після введення в експлуатацію Порталу е-покупця суб'єкти електронної комерції, що реалізують товари, виконують роботи, надають послуги з використанням інформаційно-комунікаційних систем, зобов'язані зареєструватися на Порталі е-покупця протягом шести місяців з дня введення його в експлуатацію.

2. Тимчасово, у період шести місяців з дня набрання чинності цим Законом, передбачається, що положення частини другої статті 6 цього Закону застосовується з особливостями, що недолік товару вважається таким, що існував на момент передачі товару споживачу, у разі якщо такий недолік було виявлено протягом шести місяців після його передачі споживачу.

3. Визнати такими, що втратили чинність з дня набрання чинності цим Законом:

Закон України "Про захист прав споживачів" (Відомості Верховної Ради УРСР, 1991 р., № 30, ст. 379 із наступними змінами);

Постанову Верховної Ради Української РСР "Про порядок введення в дію Закону Української РСР "Про захист прав споживачів" (Відомості Верховної Ради УРСР, 1991 р., № 30, ст. 380).

4. Внести зміни до таких законодавчих актів України:

1) у Цивільному кодексі України (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., №№ 40–44, ст. 356):

частину другу статті 627 викласти в такій редакції:

"2. Особливості укладення, зміни і розірвання договорів за участю фізичної особи – споживача встановлюються відповідно до Закону України "Про захист прав споживачів";

частину третю статті 698 виключити;

2) статтю 2 Закону України "Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності" (Відомості Верховної Ради України, 2007 р., № 29, ст. 389 із наступними змінами) доповнити частиною такого змісту:

"Контроль за додержанням законодавства у сфері захисту прав споживачів здійснюється у встановленому цим Законом порядку з урахуванням особливостей, визначених Законом України "Про захист прав споживачів";

3) частину першу статті 5 Закону України "Про судовий збір" (Відомості Верховної Ради України, 2012 р., № 14, ст. 87 із наступними змінами) доповнити пунктами 29 і 30 такого змісту:

"29) фізичні особи – споживачі – у справах, пов'язаних з порушенням їхніх прав як споживачів;

30) центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державного нагляду (контролю) за додержанням законодавства про захист прав споживачів, громадські об'єднання споживачів – у справах щодо захисту прав споживачів, у тому числі щодо невизначеного кола споживачів";

4) у Законі України "Про електронну комерцію" (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 45, ст. 410 із наступними змінами):

у частині першій статті 3:

пункт 8 викласти в такій редакції:

"8) інтернет-магазин – засіб для реалізації продавцем (виконавцем, постачальником) товарів, робіт чи послуг шляхом вчинення електронного правочину, який є інформаційно-комунікаційною системою, що належить такому продавцю (виконавцю, постачальнику) на праві власності чи володіння та/або адміністрування якої він забезпечує";

доповнити пунктами 16–21 такого змісту:

"16) послуга електронного сервісу розміщення оголошень (послуга класифайда) – послуга щодо надання фізичним та юридичним особам, а також фізичним особам – підприємцям можливості розміщувати через інформаційно-комунікаційну систему постачальника послуги класифайда оголошення щодо

реалізації продукції, яку покупець (замовник, споживач) може придбати як через таку систему, так і поза її межами;

17) послуга електронного сервісу порівняння продукції (послуга прайс-агрегатора) – послуга щодо надання покупцям (замовникам, споживачам) можливості порівнювати інформацію про продукцію, зокрема стосовно ціни, споживчих властивостей та інших характеристик продукції, представленої до реалізації суб'єктами електронної комерції через інтернет-магазини, але не забезпечує здійснення її продажу, яка надається з використанням інформаційно-комунікаційної системи постачальника послуги прайс-агрегатора;

18) послуга електронного торговельного майданчика (послуга маркетплейса) – послуга щодо надання покупцям (замовникам, споживачам) інформації про продукцію суб'єктів електронної комерції та/або надання можливості дистанційним способом вчиняти електронні правочини щодо придбання продукції таких суб'єктів з використанням інформаційно-комунікаційної системи постачальника послуги маркетплейса;

19) постачальник послуг класифайда (далі – класифайд) – суб'єкт господарювання будь-якої організаційно-правової форми, якому належить на праві власності чи володіння інформаційно-комунікаційна система (веб-сайт, частина веб-сайту, мобільний застосунок тощо), яка використовується таким суб'єктом для надання послуг класифайда та адміністрування якої він забезпечує;

20) постачальник послуг маркетплейса (далі – маркетплейс) – суб'єкт господарювання будь-якої організаційно-правової форми, якому належить на праві власності чи володіння інформаційно-комунікаційна система (веб-сайт, частина веб-сайту, мобільний застосунок тощо), яка використовується таким суб'єктом для надання послуг маркетплейса та адміністрування якої він забезпечує;

21) постачальник послуг прайс-агрегатора (далі – прайс-агрегатор) – суб'єкт господарювання будь-якої організаційно-правової форми, якому належить на праві власності чи володіння інформаційно-комунікаційна система (веб-сайт, частина веб-сайту, мобільний застосунок тощо), яка використовується таким суб'єктом для надання послуг прайс-агрегатора та адміністрування якої він забезпечує";

частину третю статті 6 доповнити абзацом другим такого змісту:

"У разі застосування правил професійної етики учасник відносин у сфері електронної комерції зобов'язаний враховувати такі правила та дотримуватися їх під час реалізації продукції та при надсиланні комерційних електронних повідомлень, а також забезпечувати доступ покупця (замовника, споживача) до змісту таких правил, у тому числі в електронній формі";

у частині першій статті 7:

в абзаці першому слово "інформації" замінити словами "достовірної інформації";

абзац другий після слів "повне найменування юридичної особи" доповнити словами "чи її відокремленого підрозділу";

абзац третій викласти в такій редакції:

"адреса реєстрації юридичної особи та її фактичне місцезнаходження, адреса реєстрації фізичної особи – підприємця";

абзац п'ятий після слів "ідентифікаційний код для юридичної особи" доповнити словами "та індивідуальний податковий номер згідно з даними реєстру платників податку на додану вартість (за наявності)";

у частині п'ятій статті 9:

абзац другий після слів "повне найменування юридичної особи" доповнити словами "чи її відокремленого підрозділу";

абзац третій викласти в такій редакції:

"адреса реєстрації юридичної особи та її фактичне місцезнаходження, адреса реєстрації фізичної особи – підприємця";

абзац п'ятий після слів "ідентифікаційний код юридичної особи" доповнити словами "та індивідуальний податковий номер згідно з даними реєстру платників податку на додану вартість (за наявності)";

частину четверту статті 10 після абзацу третього доповнити новим абзацом такого змісту:

"стосовно професій, для яких запроваджено додаткове регулювання, відповідно до переліку, що затверджується центральним органом виконавчої влади у сфері освіти і науки, суб'єкт електронної комерції у разі поширення комерційного електронного повідомлення забезпечує прямий простий доступ осіб, яким воно адресоване, до відомостей про будь-який професійний орган чи установу, в якій зареєстрований суб'єкт електронної комерції, професійну назву роботи та посилання на професійні правила, що застосовуються до суб'єкта електронної комерції".

У зв'язку з цим абзаци четвертий і п'ятий вважати відповідно абзацами п'ятим і шостим.

5. Кабінету Міністрів України у шестимісячний строк з дня набрання чинності цим Законом:

1) подати на розгляд Верховної Ради України:

проект закону про позасудове врегулювання спорів між споживачем та суб'єктом господарювання;

2) прийняти нормативно-правові акти, необхідні для реалізації цього Закону;

3) привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

4) забезпечити приведення міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади їх нормативно-правових актів у відповідність із цим Законом.

6. Кабінету Міністрів України у 2024 році поінформувати Верховну Раду України про стан виконання цього Закону.

проект закону щодо надання забудовником гарантійних зобов'язань на об'єкти будівництва на строк не менше 10 років з дня передачі їх споживачу;

проект закону щодо внесення змін до Закону України "Про державне регулювання діяльності щодо організації та проведення азартних ігор" у частині захисту прав гравців;

2) прийняти нормативно-правові акти, необхідні для реалізації цього Закону;

3) привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

4) забезпечити приведення міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади їх нормативно-правових актів у відповідність із цим Законом.

6. Кабінету Міністрів України у 2024 році поінформувати Верховну Раду України про стан виконання цього Закону.

Президент України
м. Київ
10 червня 2023 року
№ 3153-IX

В. ЗЕЛЕНСЬКИЙ

Постанова Верховної Ради України

Про зміну і встановлення меж міста Гнівані Вінницького району Вінницької області

Верховна Рада України постановляє:

1. Змінити межі міста Гнівані Вінницького району Вінницької області, зменшивши територію міста на 41,9 гектара земель, та затвердити територію міста Гнівані Вінницького району Вінницької області загальною площею 1937,4 гектара земель.

2. Встановити межі міста Гнівані Вінницького району Вінницької області відповідно до проекту землеустрою щодо встановлення (зміни) меж адміністративно-територіальної одиниці - міста Гнівані Вінницького району Вінницької області (викопювання із кадастрової карти (плану) додається).

3. Кабінету Міністрів України в межах повноважень забезпечити внесення відомостей про межі міста Гнівані Вінницького району Вінницької області до Державного земельного кадастру.

Голова Верховної Ради України
Р. СТЕФАНЧУК.

м. Київ,
29 червня 2023 року.
№ 3207-IX

Постанова Верховної Ради України

Про перейменування селища Первомайське Гайсинського району Вінницької області

Верховна Рада України постановляє:

Перейменувати селище Первомайське Гайсинського району Вінницької області на селище Гадаї.

Голова Верховної Ради України
Р. СТЕФАНЧУК.

м. Київ,
29 червня 2023 року.
№ 3212-IX.

Постанова Верховної Ради України

Про перейменування села Московське Шосткинського району Сумської області

Верховна Рада України постановляє:

Перейменувати село Московське Шосткинського району Сумської області на село Київське.

Голова Верховної Ради України
Р. СТЕФАНЧУК.

м. Київ,
29 червня 2023 року.
№ 3213-IX.

Постанова Верховної Ради України

Про перейменування села Лопухів Тячівського району Закарпатської області

Верховна Рада України постановляє:

Перейменувати село Лопухів Тячівського району Закарпатської області на село Брустури.

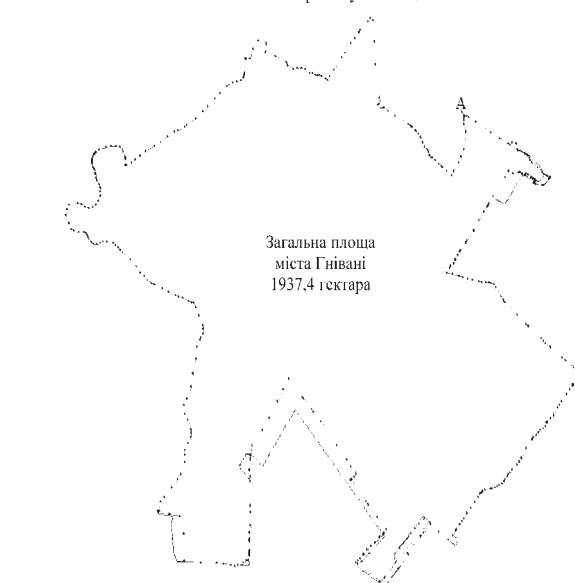
Голова Верховної Ради України
Р. СТЕФАНЧУК.

м. Київ,
29 червня 2023 року.
№ 3214-IX.

Додаток до Постанови Верховної Ради України від 29 червня 2023 року № 3207-IX

ВИКОПУВАННЯ із кадастрової карти (плану) міста Гнівані Вінницького району Вінницької області

Загальна площа міста Гнівані 1937,4 гектара

Опис меж:
від А до А – територія Гніванської міської ради

Умовні позначення:

- існуюча межа міста Гнівані
- зовнішня межа міста Гнівані, яка встановлена Постановою Верховної Ради України
- ▭ землі, які включено в межі міста Гнівані
- ▭ землі, які виключено з межі міста Гнівані